

Ons gezin verdubbelen

Een Pools gezegde luidt: "een gast in het huis, God in het huis." Het verhaal van een Pools gezin dat zijn deuren heeft geopend voor Oekraïense vluchtelingen.

24-5-2022

Mijn vrouw Agnieszka en ik wonen met onze acht kinderen in Milanowek, een voorstad van Warschau. De jongste is Kajetan, die nu een jaar oud is; een ander kind van ons is al in de hemel. Wojtek, de

oudste, bereidt zich voor op zijn eindexamen voor de middelbare school. Dit examen opent de deuren naar de universiteit, vaak op een leeftijd waarop kinderen voor het eerst het huis verlaten. Wojtek heeft enkele stappen in die richting gezet, want hij is onlangs verhuisd naar Filtrowa, een kleine residentie van Opus Dei in Warschau.

We hebben een vrij groot en comfortabel huis, dus mijn vrouw en ik begonnen na te denken over het idee om enkele vluchtelingen uit Oekraïne op te nemen.

De lijst van de brandweer

Voordat we deze beslissing namen, wilden we onze kinderen om hun mening vragen. We legden aan elk van hen uit, op voor hun leeftijd passende wijze, dat de situatie maanden zou kunnen duren en van ieder van ons offers zou vragen. Wij waren blij met hun antwoorden en

met de suggesties die zij deden om het dagelijks leven in ons gezin, dat op het punt stond te verdubbelen, te organiseren.

De eerste stap was het raadplegen van de brandweer van de stad, aangezien zij de taak op zich hebben genomen om de gezinnen die in ons land willen blijven te opnieuw te huisvesten. Eenmaal op de lijst, was het slechts een kwestie van tijd.

Alles ging heel snel. In de eerste dagen van maart groeide ons gezin plots van tien naar zeventien. Eén gezin kwam uit Kharkiv, de op een na grootste stad in Oekraïne, ongeveer even groot als Warschau. Kristina kwam met haar jongere zus Sonya en haar zoontje van een jaar.

Het andere gezin dat in ons huis kwam wonen kwam uit Kryvyi Rih. Het waren vier vrouwen: Irena, de moeder, en haar drie dochters, Diana, 14, Karolina, 10, en Miroslava,

6 jaar oud. Kryvyi Rih heeft 750.000 inwoners en ligt in het zuiden van Oekraïne. Zoals u gemerkt zult hebben, waren beide gezinnen niet compleet, aangezien de echtgenoten van Kristina en Irena zijn achtergebleven om hun vaderland te verdedigen.

Een kans om als gezin te groeien

Voordat ik verder ga met ons verhaal, wil ik vermelden dat Agnieszka en ik sinds enkele jaren de organisatoren zijn van cursussen in gezinsontwikkeling. Vorig jaar hadden we veel werk te doen, aangezien het aantal cursussen in de scholen in de buurt van Milanowek is toegenomen, vrucht van het persoonlijk initiatief van mensen van het Opus Dei en medewerkers. Dit jaar hebben bijna alle nieuwe gezinnen in de scholen zich ingeschreven voor de verschillende

cursussen, met bijna 100 deelnemende echtparen.

Beetje bij beetje begonnen sommige van deze gezinnen, andere door de oorlog ontheemde gezinnen, in hun eigen huis op te nemen. Soms waren het de kinderen die het initiatief namen, omdat zij vroegen om hun ouders op de "brandweerlijst" te plaatsen.

Het dagelijks leven thuis

In ons nu uitgebreide gezin besloten wij de gewoontes in ons dagelijks leven voort te zetten. De kinderen hebben klusjes te doen, met een vaste tijd voor studie en voor de maaltijden; we zorgen voor orde, het gebruik tv, laptops, mobieltjes en sociale media met mate, enz.

Kristina en Irena waren aanvankelijk verbaasd over de gewoonten die onze kinderen zo natuurlijk en opgewekt naleven. Op een dag wilde

Irena onze kleine Horacio, vijf jaar oud, helpen om zijn eetbordje naar de keuken te dragen. Tot haar verbazing hield Horacio zijn bord vast en zei vastberaden: "Ik breng het naar de keuken, ik breng het naar de keuken." We konden niet anders dan er hard om lachen.

Vanaf bijna de eerste dag ontstond er een huiselijke sfeer tussen alle kinderen. Terwijl sommigen de maaltijd klaarmaakten, studeerden anderen of deden mee aan een bordspel, en daarna namen we allemaal plaats om samen te eten.

Een probleem is natuurlijk dat sommigen van ons nu Pools spreken en anderen Oekraïens. De twee talen hebben veel overeenkomsten, maar het grote verschil is dat het Oekraïens het cyrillische alfabet gebruikt en het Pools het Latijnse. De kleintjes hebben het nauwelijks

opgemerkt. Wij ouderen leren enkele zinnen in het Oekraïens en het Pools.

Samen met andere gezinnen die aan onze scholen verbonden zijn, hebben we besloten te proberen werk te vinden voor onze gasten. Dit zou helpen om meer rust te brengen en mogelijke problemen in de toekomst te vermijden, want niemand weet hoe lang deze situatie zal duren.

Voor Kristina en Irena hebben we babysitbaantjes gevonden in andere huizen op bepaalde ochtenden. Dit heeft hen in staat gesteld een meer natuurlijke routine te volgen, zonder de onrust door het niets-doen en ook te leren van de verschillende gezinnen in onze omgeving.

Irena's jongste dochter, Miroslava, gaat naar onze kleuterschool, waar een speciale groep voor Oekraïense kinderen is georganiseerd. Diana, een puber, gaat naar de middelbare school van onze kinderen, terwijl

Karolina lessen volgt aan de plaatselijke openbare school.

Sonya, de zus van Kristina, zorgt voor haar neefje van een jaar, terwijl haar zus werkt, in de middag gaat ze naar een talenschool om Pools te leren.

Natuurlijk hebben we allemaal veel om over te praten en te delen tijdens onze familie-maaltijden, die vaak uitgroeien tot lange gesprekken aan tafel.

Het geloof delen

Zoals in mijn familie gebruikelijk is, zijn we doorgegaan met het bidden van enkele dagelijkse gebeden, waar de nieuwkomers graag aan meedoen. Dankzij de nieuwe vriendschappen die zijn ontstaan, is een van de meisjes met onze dochter naar de zondagsmis gegaan en heeft haar gevraagd om haar te leren hoe ze het kruisteken moet maken. Doordat ze

zoveel tijd samen doorbrengen, krijgen ze de kans om over het katholieke geloof te praten.

Een gast in huis, God in huis

Een oud Pools gezegde luidt: *Gość w domu, Bóg w domu!* "Een gast in het huis, God in het huis." We hebben dit elke dag kunnen ervaren, door te zien hoezeer onze eigen kinderen profiteren van deze nieuwe situatie in ons gezin.

Het is nu bijna vier weken geleden dat ons gezin bijna in omvang verdubbeld is. En wij allen lijken verdrievoudigd te zijn in onze volwassenheid en vrijgevigheid, dankzij God die in ons huis is.

dev.opusdei.org/nl/article/ons-gezin-verdubbelen/ (7-8-2025)